

Ved fremsættelsen af lovforslaget anførte *socialministeren* som grundelse for dets bestemmelser:

„Forslaget går ud på, at der i det kommende finansår udbetales en særlig ydelse på 2×100 kr. til enlige mødre, der opfylder eller — såfremt de ikke havde fået bidraget udbetalt af den bidragskyldige — ville have opfyldt betingelserne for at få udbetalt børnebidrag af det offentlige i henhold til kapitel 15 eller 16 i lov om offentlig forsorg.

De nævnte enlige mødre har gennem en årrække fået udbetalt særlige ydelser. Disse udbetaltes som bekendt oprindeligt efter lovene om sådanne ydelser til alders- og invaliderentemodtagere m. fl. Efter at ydelserne for disses vedkommende er blevet indregnet i folke- og invalidepensionen, er der vedtaget særlige love for de enlige mødre alene.

Ved behandlingen i begyndelsen af 1959 af den for indeværende finansår gældende lov om den særlige ydelse var man fra flere sider inde på ønskeligheden af at komme bort fra en særlovgivning af denne art for en relativt lille gruppes vedkommende.

Jeg er selv ganske enig i, at det ville være særdeles ønskeligt, om man kunne undgå disse stadig tilbagevendende særlove. Der er formentlig fra alle sider enighed om, at de enlige mødre måtte have en kompensation ved denne særlige ydelses bortfald, og såvel før som efter lovforslagets behandling sidste år har man da også overvejet, om det ville være muligt at give den fornødne kompensation gennem en forhøjelse af andre ydelser i henhold til mere generelle retsregler. En sådan ordning har imidlertid vist sig at ville medføre forskellige vanskeligheder og har derfor måttet opgives.

Som jeg tidligere har berørt over for det høje ting, omgås jeg med planer om at søge gennemført *en almindelig familiepolitisk lovgivning*, der skal rationalisere og koordinere de i forskellige love indeholdte bestemmelser om tilskud til bl. a. mødre og børn. Jeg tænker her ikke blot på reglerne i den egentlige sociallovgivning, særlig om børnebidrag til enlige forsørgere og om børnetillæg til folke- og invalidepensionister, men også på bestemmelser af beslægtet art i anden lovgivning, f. eks. reglerne om børnefradrag og om børnetilskud i henhold til skattelovgivningen og de forskellige tilskudsordninger efter boligstøttelovgivningen. Efterhånden som disse rationaliseringsplaner kan realiseres, er det mit håb, at man i denne lovgivning kan indpasse de hidtidige særlige ydelser, således at de årlige love kan bortfalde.

Da spørgsmålet om en sådan familiepolitisk lovgivning imidlertid endnu kun er på overvejelsernes stadium og et lovforslag desangående næppe kan ventes fremsat i indeværende samling, har man fra regeringens side fundet det påkrævet at fremsætte lovforslag om en særlig ydelse til de enlige mødre også for det kommende finansår.